ЗАТВЕРДЖУЮ
Ректор Центральноукраїнського державного університету імені Володимира Винниченка
доктор юридичних наук, професор

Соболь С.Ю.

«14» листопада 2025 р.

ВИТЯГ

з протоколу №1 від 14 листопада 2025 року засідання фахового семінару про наукову новизну, теоретичне та практичне значення дисертації Крушеніцького Владислава Сергійовича на тему: «Адміністративно-правові засади забезпечення національної безпеки у публічно-інформаційній сфері», подану на здобуття ступеня доктора філософії в галузі знань 08 Право, спеціальність 081 Право

Присутні:

доктор юридичних наук, професор Соболь С.Ю. *(науковий керівник)*, доктор юридичних наук, професор Манжула А.А., доктор юридичних наук, професор Гриценко В.Г., доктор юридичних наук, професор Кондратенко В.М., кандидат юридичних наук, доцент Сокуренко О.А., кандидат юридичних наук, доцент Макеменко П.В., кандидат юридичних наук, доцент Зеленко І.І., кандидат юридичних наук, доцент Окопник О.М.

З присутніх – 4 доктори юридичних наук та 4 кандидати юридичних наук – фахівців за профілем поданої на розгляд дисертації.

Порядок денний:

Обговорення дисертації Крушеніцького Владислава Сергійовича на тему: «Адміністративно-правові засади забезпечення національної безпеки у публічно-інформаційній сфері», подану на здобуття ступеня доктора філософії в галузі знань 08 Право, спеціальність 081 Право щодо її рекомендації для попереднього розгляду та захисту у разовій спеціалізованій вченій раді.

Слухали:

Доповідь здобувача ступеня доктора філософії Крушеніцького В.С. на тему «Адміністративно-правові засади забезпечення національної безпеки у публічно-інформаційній сфері», поданої на здобуття ступеня доктора філософії зі спеціальності 081 «Право».

Доповідач обґрунтував актуальність обраної теми, визначив мету, завдання, методологію, охарактеризував об'єкт і предмет дослідження, виклав основні наукові положення та висновки, що виносяться на захист,

вказав науково-практичну значущість роботи, зазначив про впровадження результатів дослідження.

Вибір теми дослідження зумовлено нагальною потребою держави модернізувати правові та організаційні механізми забезпечення національної безпеки в умовах розвитку інформаційного суспільства та цифрової трансформації. Нині інформаційний простір постає як один із визначальних компонентів національної безпеки, оскільки через нього відбувається комунікація, управління суспільними процесами, формування громадської думки та вплив на економічну й політичну стабільність. Водночас спостерігається наростання гібридних загроз, кібератак, дезінформаційних кампаній, маніпулятивних практик у соціальних мережах і спроб втручання в роботу об'єктів критичної інфраструктури. За таких умов актуалізується потреба вибудови цілісної адміністративно-правової системи, здатної забезпечувати превентивний, контрольний і примусовий вплив на інформаційні процеси, формувати дієві механізми міжвідомчої координації та підтримувати належний баланс між інтересами національної безпеки й дотриманням прав і свобод громадян у цифровому середовищі.

Тема дослідження вирізняється значною науковою й практичною вагомістю в контексті євроінтеграційних процесів, оскільки поступ України до європейського політичного, економічного та правового простору потребує гармонізації національного законодавства у сфері інформаційної безпеки з європейськими стандартами, зокрема NIS/NIS2, GDPR та іншими міжнародними нормами. Її актуальність посилюється тим, що сучасні технологічні зміни у сфері публічного управління, активне впровадження штучного інтелекту, платформізація комунікацій, цифровізація соціально-гуманітарних процесів та освітнього середовища вимагають від держави оновлення та підвищення ефективності адміністративно-правових механізмів регулювання й контролю інформаційного простору.

З огляду на зазначене, дослідження спрямовано на виявлення актуальних адміністративно-правових засад забезпечення національної безпеки у публічно-інформаційній сфері, визначення напрямів їх нормативного вдосконалення та вироблення підходів до гармонізації вітчизняної системи з провідними зарубіжними практиками.

Структура та обсяг дисертації зумовлена метою і логікою дослідження та складається з анотації державною та англійською мовами, вступу, трьох розділів, які об'єднують вісім підрозділів, висновків, списку використаних джерел, додатків.

По завершенню доповіді Крушеніцькому В.С. присутніми були поставлені такі **запитання:**

Зеленко І.П.: Яке місце правоохоронних органів у механізмі забезпечення національної безпеки в інформаційному просторі та як трансформується їхня роль в умовах гібридної війни?

Відповідь: Дякую за запитання. Правоохоронні органи посідають центральне місце в механізмі забезпечення національної безпеки в

інформаційному просторі, оскільки вони поєднують правозастосовну, аналітичну та превентивну функції. Саме на них покладено виявлення, розслідування та запобігання кіберзлочинам, кібератакам, незаконному обігу персональних даних, дезінформаційним кампаніям та іншим посяганням, що підривають інформаційний суверенітет держави. У структурі сектору безпеки й оборони правоохоронні органи формують «операційне ядро» системи реагування на загрози, забезпечуючи правовий режим функціонування цифрової держави.

В умовах гібридної війни їхня роль зазнає помітної трансформації: від суто реактивного реагування на вже вчинені правопорушення до потреби формувати системи раннього попередження, стратегічного моніторингу й оцінювання ризиків. Це вимагає посилення аналітичної спроможності, розвитку кіберрозвідки, належного кадрового забезпечення та оновлення нормативної бази. Правоохоронні органи стають не лише інструментом примусу, а й активними співтворцями політики інформаційної та кібербезпеки на рівні держави.

Гриценко В.Г.: У чому полягає наукова новизна запропонованої класифікації принципів адміністративно-правового регулювання інформаційної безпеки?

Відповідь:Запропонована класифікація принципів має ієрархічний і водночас функціонально-ціннісний характер. Її новизна полягає, по-перше, у чіткому розмежуванні трьох рівнів принципів за сферою дії: загальноправових (верховенство права, законність, справедливість, пропорційність, пріоритет прав людини), галузевих адміністративно-правових (публічність, відкритість, підзвітність, превентивність, оперативність, координація та субординація) і спеціальних інформаційно-безпекових (баланс свободи інформації та її захисту, технологічна адаптивність, наукова обґрунтованість, інтегрованість, системність).

По-друге, класифікація вводить функціональний вимір (регулятивні, гарантійні, превентивно-захисні, інтеграційно-координаційні принципи), що дозволяє пов’язати абстрактні засади з конкретними управлінськими функціями: організацією діяльності, захистом прав, попередженням загроз, координацією суб’єктів. По-третє, виділення групи за змістовно-ціннісною орієнтацією (демократично-правові, безпеково-захисні, етико-гуманітарні) фіксує, що принципи не є суто техніко-юридичними конструкціями, а втілюють певну модель співвідношення свободи й безпеки, прав людини та публічного інтересу, інформаційної відкритості та відповідальності.

Таким чином, класифікація працює одночасно як аналітичний інструмент (для опису й систематизації принципів) і як оціночний критерій (для перевірки відповідності практики публічного управління задекларованим цінностям і функціям). Це дозволяє використовувати її для подальшого вдосконалення законодавства, інституційних механізмів і процедур у сфері інформаційної безпеки.

Манжула А.А.: Чому вдосконалення процедур міжвідомчої інформаційної взаємодії є ключовою умовою підвищення ефективності адміністративно-правового реагування на інформаційні загрози?

Відповідь: Процедури міжвідомчої інформаційної взаємодії визначають, яким чином суб'єкти національної системи кібербезпеки обмінюються даними про кіберінциденти, уразливості, загрози та результати їх нейтралізації. За відсутності єдиних стандартів обміну, уніфікованих форматів даних, чітких регламентів доступу та відповідальності виникають дублювання функцій, затримки у реагуванні, фрагментація аналітичної інформації та втрата цілісної картини загроз. Вдосконалення таких процедур через ухвалення узагальнюючих підзаконних актів, розширення дії чинних порядків електронної взаємодії на всі ключові органи сектору безпеки, а також інтеграцію інформаційних систем дозволяє забезпечити своєчасність і скоординованість адміністративно-правових заходів. Це безпосередньо підвищує ефективність державного реагування на інформаційні загрози та сприяє формуванню єдиного національного простору кібербезпеки.

Сокуренко О.А.: Яким чином, на Вашу думку, має бути організована оптимальна взаємодія між органами публічної влади різних рівнів (стратегічного, виконавчого та громадського) для забезпечення національної безпеки у публічно-інформаційній сфері?

Відповідь: Науково обґрунтована модель взаємодії органів публічної влади у сфері інформаційної безпеки передбачає створення багаторівневої системи координації, у межах якої кожен рівень виконує специфічні функції, а канали комунікації між ними структуровано й нормативно закріплено.

Стратегічний рівень (Президент України, РНБО, Верховна Рада, Кабінет Міністрів) забезпечує формування державної політики, ухвалює стратегічні документи та визначає пріоритети інформаційної безпеки. На цьому рівні має бути інституційно закріплений єдиний центр стратегічного координування — наприклад, у формі міжвідомчого комітету при РНБО, відповідального за узгодження державної політики в інформаційній сфері.

Виконавчий рівень (Мінцифра, ДССЗЗІ, СБУ, Національна поліція, МКІП, органи місцевого самоврядування) має діяти за принципом інтегрованого управління ризиками. Механізм взаємодії доцільно організувати через: єдині протоколи реагування на інформаційні інциденти; спільні бази даних про загрози; механізм щорічного аудиту кіберстійкості; узгоджені стандарти комунікації з громадськістю.

Громадський рівень (ЗМІ, громадські організації, експертні центри, освітні інституції) має бути включений у систему демократичного цивільного контролю. Це можливо через: участь громадських представників у дорадчих органах при Мінцифрі та МКІП; інституційне закріплення незалежного громадського моніторингу державних інформаційних політик; партнерство у сфері просвітництва, медіаграмотності та протидії дезінформації.

Окопник О.М.: У чому полягає сутність інституційних диспропорцій у системі державного управління інформаційною безпекою України?

Відповідь:Інституційні диспропорції проявляються в перетині повноважень, дублюванні функцій та відсутності чіткої координаційної

вертикалі між основними суб'єктами безпекового сектору. Служба безпеки України, згідно із законодавством, відповідає за контррозвідувальний захист інформаційної сфери, однак одночасно ДССЗЗІ здійснює технічний захист державних інформаційних ресурсів і координацію у сфері кіберзахисту. Це призводить до ситуацій, коли обидва органи здійснюють аудит одних і тих самих об'єктів, розробляють власні нормативно-методичні документи, що містять різні вимоги.

Подібний перетин спостерігається між РНБО як стратегічним координатором і Міністерством цифрової трансформації як органом, що формує та реалізує політику цифрової трансформації та кібербезпеки. Відсутність чітко визначеного механізму підпорядкованості між стратегічним плануванням і виконавчою реалізацією рішень зумовлює фрагментацію управління, множинність центрів прийняття рішень і зниження оперативності реагування на загрози. Недостатньо врегульованою залишається роль органів місцевого самоврядування, попри те, що на їх рівні зосереджено чимало об'єктів критичної інфраструктури. Це створює прогалини у вертикалі управління ризиками й знижує загальну стійкість системи.

Максименко Н.В.: Чому прийняття окремого Закону України «Про інформаційну безпеку» є науково й практично обґрунтованою необхідністю?

Відповідь:Необхідність кодифікації у формі Закону «Про інформаційну безпеку» зумовлена системною фрагментарністю та внутрішньою неузгодженістю чинного нормативного поля. Сьогодні ключові елементи режиму інформаційної та кібербезпеки розпорошені між Конституцією, низкою базових і спеціальних законів, підзаконними актами та стратегічними документами, що використовують різні дефініції та моделі розмежування повноважень. Відсутність єдиного системоутворювального акта унеможливлює формування стабільного понятійно-категоріального апарату, ускладнює правозастосування, сприяє дублюванню та прогалинам компетенцій, послаблює здатність держави до скоординованого реагування на гібридні загрози.

Закон «Про інформаційну безпеку» має потенціал стати «нормативним каркасом», який: по-перше, закріпить єдине, людиноцентричне визначення інформаційної безпеки, що інтегрує технічний, правовий, гуманітарний та інституційний виміри; по-друге, уніфікує термінологію, співвідношення базових понять і режимів захисту; по-третє, чітко розмежує компетенції СБУ, ДССЗЗІ, Мінцифри, РНБО та визначить роль органів місцевого самоврядування; по-четверте, кодифікує принципи, стандарти й процедури реагування на кіберінциденти, захисту персональних даних і критичної інфраструктури; по-п'яте, забезпечить цілісну гармонізацію з правом ЄС (GDPR, NIS 2, CER тощо). У підсумку йдеться не лише про технічне впорядкування галузі, а про побудову стійкої, передбачуваної та людиноцентричної моделі національної безпеки в публічно-інформаційній сфері.

Після відповідей на запитання було озвучено висновок наукового керівника – **доктора юридичних наук, професора Соболя Є.Ю.**

Дисертаційне дослідження Крушеніцького Владислава Сергійовича присвячене комплексному та багатоаспектному вивченню адміністративно-правових засад забезпечення національної безпеки у публічно-інформаційній сфері, що набуває особливої актуальності в умовах цифровізації, зростання інформаційних ризиків і стратегічної орієнтації України на європейську інтеграцію.

У роботі всебічно обґрунтовується сутність і зміст національної безпеки в інформаційному просторі, визначаються ключові принципи та елементи адміністративно-правового регулювання, аналізується система нормативних актів, що формують правовий фундамент функціонування публічно-інформаційної сфери.

Значну увагу приділено діяльності органів публічної влади й правоохоронних інституцій, їх компетенції, повноваженням і механізмам реагування на інформаційні загрози, а також процедурним особливостям попередження, виявлення та блокування деструктивних інформаційних впливів.

Важливою частиною наукової роботи є аналіз зарубіжного досвіду, що дозволяє окреслити оптимальні підходи до побудови ефективної системи інформаційної безпеки. На основі порівняльно-правового аналізу обґрунтовано напрями вдосконалення українського законодавства. Структура роботи повністю відповідає логіці наукового дослідження та демонструє системність, глибину і високий ступінь наукової і практичної значущості.

Дисертація вирізняється системністю, логічною побудовою та високим рівнем теоретичного узагальнення, що підтверджує її наукову самостійність і прикладну цінність.

Результати дослідження апробовано на міжнародних та всеукраїнських науково-практичних конференціях і опубліковано у п’яти фахових виданнях. Запропоновані автором концептуальні підходи можуть бути використані для вдосконалення законодавства та практики забезпечення національної безпеки у публічно-інформаційній сфері, підвищення ефективності діяльності органів публічної влади та правоохоронних інституцій, а також для розвитку системи управління інформаційними ризиками і кіберстійкості держави.

Дисертант зарекомендував себе як компетентний, відповідальний та ініціативний науковець, здатний глибоко і системно аналізувати складні правові явища, критично переосмислювати традиційні доктрини та формулювати власні обґрунтовані висновки й пропозиції. У роботі він продемонстрував високий рівень володіння сучасними методологіями, ефективно поєднуючи класичні підходи юридичного аналізу з інноваційними методами дослідження. Автор впевнено користується понятєвим апаратом адміністративного права, працює з широким масивом нормативних джерел та майстерно інтегрує національний і міжнародний досвід у сфері забезпечення інформаційної безпеки.

Дисертація має логічну структуру та послідовно висвітлює поняття, сутність і механізми адміністративно-правового забезпечення національної безпеки у публічно-інформаційній сфері, містить обґрунтовані теоретичні узагальнення та практичні рекомендації, спрямовані на підвищення ефективності публічного управління, зміцнення інформаційної безпеки та забезпечення балансу між відкритістю інформаційного простору й захистом національних інтересів держави. Наукові положення та висновки є результатом самостійної й ґрунтовної роботи здобувача, що відповідає сучасним вимогам до кваліфікаційних праць на здобуття ступеня доктора філософії.

З урахуванням викладеного, можна констатувати, що дисертаційне дослідження Крушеніцького Владислава Сергійовича є завершеною науковою працею, яка вирізняється високим рівнем теоретичної новизни, практичної значущості та наукової самостійності. Результати роботи можуть бути використані для вдосконалення нормативно-правового забезпечення національної безпеки у публічно-інформаційній сфері, розробки адміністративно-правових механізмів реагування на інформаційні загрози, у практичній діяльності органів публічної влади, правоохоронних структур і аналітичних центрів, що займаються питаннями інформаційної безпеки та цифрового управління, а також у освітньому процесі для підготовки фахівців у сфері адміністративного права та інформаційної безпеки.

Дисертація повністю відповідає вимогам, установленим до кваліфікаційних робіт на здобуття ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 «Право», а її автор цілком заслуговує на присудження відповідного наукового ступеня.

Після цього слово було надано **рецензентам** наукової роботи:

Доктор юридичних наук, професор Кондратенко В.М/ високо оцінив дисертаційне дослідження, присвячене адміністративно-правовим засадам забезпечення національної безпеки у публічно-інформаційній сфері. Рецензент підкреслив, що запропонована тематика є однією з найбільш стратегічно важливих для України, адже сучасні інформаційні виклики, масові кібератаки та гібридні впливи безпосередньо впливають на стійкість держави, ефективність публічного управління та рівень суспільної довіри. В умовах воєнного протистояння та глобальної цифрової конкуренції дослідження проблем інформаційної безпеки набуває першочергового значення.

Дисертація вирізняється цілісним підходом до аналізу системи публічно-інформаційної безпеки. Автор зумів переконливо обґрунтувати структуру та зміст адміністративно-правових механізмів у цій сфері, визначити коло суб’єктів, окреслити їхні функції та сфери відповідальності.

Значної уваги надано аналізу законодавства, міжнародних стандартів та елементів зарубіжних моделей, що підсилює аргументованість дисертації.

Професор Кондратенко В.М. підкреслив виваженість структури

дослідження, обґрунтованість добору наукових методів та вміння автора цілісно інтерпретувати складні теоретичні положення. Запропоновані у дисертації практичні рекомендації, на його думку, здатні суттєво посилити державну політику у сфері інформаційної й кібербезпеки та сприяти більш ефективній взаємодії між органами публічної влади, правоохоронними інституціями й інституціями громадянського суспільства.

Водночас Кондратенко В.М. звернув увагу на окремі аспекти, які можуть стати підґрунтям для подальших наукових розвідок. Окремої уваги потребують питання аудиту та сертифікації інформаційних систем державного сектору, зокрема визначення єдиних процедур оцінювання їхньої надійності та відповідності міжнародним стандартам. Актуальним виглядає й докладніший розгляд механізмів мистецтва раннього виявлення загроз, створення національної системи обміну даними про кіберінциденти та оцінювання ефективності превентивних заходів.

У підсумку рецензент зазначив, що дисертаційна робота Крушеніцького Владислава Сергійовича є завершеним, самостійним і науково обґрунтованим дослідженням, що має вагоме теоретичне та практичне значення, відповідає всім вимогам МОН України до кваліфікаційних праць, а її автор заслуговує на присудження ступеня доктора філософії зі спеціальності 081 «Право».

Кандидат юридичних наук, доцент Сокуренко О.А. підкреслила системність і ґрунтовність дисертаційного дослідження, відзначено його високий рівень теоретичного опрацювання та практичної орієнтації. Було наголошено, що обрана тема набуває особливої ваги в умовах стрімкої цифровізації, розгортання інформаційних війн та необхідності зміцнення національної стійкості. Дослідження демонструє глибоке розуміння автором природи адміністративно-правових процесів у публічно-інформаційній сфері, а також значення ефективної взаємодії між державою, суспільством і цифровими платформами як ключової передумови захисту національного інформаційного простору.

У дисертації систематизовано суб’єкти, інструменти та механізми забезпечення публічно-інформаційної безпеки, обґрунтовано їх взаємозв’язки та запропоновано нову модель адміністративно-правового реагування на інформаційні та кіберзагрози. Особливу увагу приділено авторському баченню балансу між необхідністю забезпечення державної інформаційної безпеки та дотриманням інформаційних прав людини, що дозволяє уникнути ризиків надмірного втручання чи необґрунтованих обмежень у цифровому середовищі. Значним внеском є запропоновані підходи до вдосконалення координації між органами публічної влади, правоохоронними органами, НКЦК та громадським сектором, а також розбудова механізмів прозорого моніторингу інформаційних загроз.

Серед суттєвих переваг роботи виділено логічну структуру, чіткість і доказовість висновків, відповідність вимогам академічної доброчесності, а також послідовне використання сучасних методів дослідження. Рецензент відзначив широту використаної емпіричної та нормативної бази, яка охоплює українське законодавство, міжнародні стандарти, європейські

підходи до кіберстійкості, а також приклади зарубіжних моделей захисту інформаційного простору.

Водночас рецензент звернула увагу на кілька аспектів, які потребують подальшого розвитку. Зокрема, доцільним було б глибше висвітлити вплив міжнародних військово-політичних чинників на формування державної політики у публічно-інформаційній сфері, зокрема розкрити дію міжнародних протоколів обміну інформацією, механізми співпраці в межах НАТО, ЄС та глобальних кібермереж. Окремої уваги потребує і регіональний вимір інформаційної безпеки: питання кіберстійкості територіальних громад, можливості місцевих органів влади реагувати на інформаційні загрози та роль регіональних центрів обробки даних окреслено менш детально. Зазначені зауваження мають науково-прикладний характер і не впливають на загальну позитивну оцінку дисертації, яка вирізняється комплексністю, системністю та значним практичним потенціалом.

У підсумку Сокуренко О.А. відзначила, що дисертація Крушеніцького Владислава Сергійовича є фундаментальною, комплексною та завершеною науковою працею, що поєднує новизну, глибину аналітичного опрацювання та практичну цінність. Робота повністю відповідає вимогам чинних нормативних актів щодо підготовки кваліфікаційних досліджень, а її автор заслуговує на присудження ступеня доктора філософії у галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право».

В обговоренні дисертаційної роботи Крушеніцького Владислава Сергійовича «Адміністративно-правові засади забезпечення національної безпеки у публічно-інформаційній сфері» **доктор юридичних наук, професор Кондратенко В.М.** відзначив, що здобувач у процесі навчання за освітньо-науковою програмою спеціальності 081 «Право» повністю виконав індивідуальний план, опанував сучасні методи правових досліджень, засвоїв теоретико-методологічні основи адміністративного права й публічного управління, продемонстрував високий рівень наукової самостійності та здатність до комплексного аналізу складних явищ у сфері національної безпеки та інформаційної політики.

На думку професора Кондратенка В.М., актуальність обраної теми є очевидною й беззаперечною. У сучасних умовах цифрової трансформації, гібридних загроз та постійних інформаційних впливів питання забезпечення національної безпеки в публічно-інформаційній сфері набуває ключового значення. Від ефективності адміністративно-правових механізмів залежить здатність держави захистити інформаційний простір, забезпечити сталість комунікацій, запобігти дезінформації та підтримати демократичні процеси. Автор переконливо доводить, що формування цілісної системи правового регулювання у цій сфері є необхідною умовою стабільності держави, її кіберстійкості та успішної євроінтеграційної траєкторії.

Професор Кондратенко В.М. підкреслив, що наукова новизна роботи полягає у розробленні авторської концепції адміністративно-правового забезпечення публічно-інформаційної безпеки, уточненні її сутнісних

характеристик та структурних компонентів, а також у запропонованій систематизації адміністративно-правових механізмів реагування та запобігання інформаційним загрозам. Значущими є запропоновані дисертантом підходи до розмежування компетенцій суб'єктів у сфері інформаційної безпеки, визначення оптимальних моделей координації між державними органами, правоохоронними структурами та громадським сектором.

Також, відзначив і те, що здобувач запропонував нове бачення співвідношення між необхідністю забезпечення державної інформаційної безпеки та дотриманням інформаційних прав людини, обґрунтувавши шляхи забезпечення балансу між безпековими інтересами та демократичними цінностями. Важливим науковим результатом є також визначення меж державного втручання у сферу інформаційного обігу та формування підходів до людиноцентричного, ризик-орієнтованого й європейсько-інтеграційного розвитку системи інформаційної безпеки України.

Доктор юридичних наук, професор Гриценко В.Г. у своєму виступі підтримав загалом позитивну оцінку дисертаційного дослідження, водночас звернувши увагу на кілька аспектів, що потребують подальшої конкретизації. Зокрема, на його думку, окремі пропозиції автора щодо модернізації нормативно-правового регулювання у сфері забезпечення національної безпеки в публічно-інформаційному просторі можуть бути розвинені детальніше. Йдеться насамперед про механізми практичної реалізації запропонованих змін на рівні органів публічної влади, а також про процедурні аспекти їх координації між правоохоронними структурами та НКЦК.

Гриценко В.Г. також зазначив, що у роботі доцільно було б ширше висвітлити питання юридичної відповідальності суб'єктів інформаційної безпеки за несвоєчасне або неналежне реагування на інформаційні й кіберінциденти. Окремої уваги, на його думку, потребує аналіз адміністративно-правових аспектів взаємодії державних інституцій з громадським сектором і приватними цифровими платформами у процесі забезпечення стійкості інформаційного простору.

Разом із тим Гриценко В.Г. підкреслив, що зазначені зауваження не зменшують загальної наукової й практичної цінності роботи. Дисертація є цілісним і завершеним дослідженням, у якому автору вдалося всебічно розкрити багатовимірну природу національної безпеки у публічно-інформаційній сфері, показати інституційні та правові недоліки чинної системи, обґрунтувати напрями модернізації законодавства, оцінити роль правоохоронних органів та запропонувати ефективну модель адміністративно-правових механізмів реагування на інформаційні загрози.

Ураховуючи наукову новизну, аналітичну глибину та прикладне значення отриманих результатів, дисертацію рекомендовано до подальшого розгляду спеціалізованою вченою радою як таку, що повністю відповідає вимогам МОН України до кваліфікаційних наукових праць.

Кандидат юридичних наук, доцент Окопник О.М. підтримала раніше висловлені позитивні оцінки та наголосила, що дисертаційне дослідження вирізняється високим рівнем теоретичного опрацювання й виразною практичною значущістю. Авторові вдалося комплексно розкрити зміст національної безпеки у публічно-інформаційній сфері, поєднавши правовий, організаційний та технологічний виміри цього явища. Здобувач переконливо показав, що інформаційна безпека охоплює не лише технічний захист, а й стійкість суспільства, захист національної ідентичності та підтримку демократичних процесів.

Окопник О.М. високо оцінила глибокий аналіз нормативно-правової бази та виявлені дисертантом проблеми її фрагментарності, термінологічних невідповідностей і неузгодженості повноважень органів влади. Позитивно сприйнято запропоновані напрями модернізації законодавства, зокрема розроблення базового закону «Про інформаційну безпеку», адаптацію до стандартів ЄС та створення цілісної координаційної системи реагування на загрози.

Окремо відзначено запропоновану автором модель розмежування суб'єктів інформаційної безпеки на стратегічний, операційний і суспільно-громадський рівні, яка, на думку Окопник О.М., має значний практичний потенціал. Високо оцінено й аналіз діяльності правоохоронних органів та обґрунтовану необхідність переходу до проактивної й ризик-орієнтованої моделі захисту інформаційного простору.

Рецензентка підкреслила, що важливим результатом є сформована дисертантом система адміністративно-правових механізмів реагування та запобігання інформаційним загрозам, яка логічно структурує превентивні, реагувальні та юрисдикційні інструменти держави. Також схвально оцінено узагальнення зарубіжного досвіду, подане через призму його практичної релевантності для України.

У підсумку Окопник О.М. зазначила, що дисертація є самостійним, завершеним та актуальним дослідженням, результати якого можуть бути використані у правотворчій діяльності, у формуванні державної політики інформаційної та кібербезпеки, а також у навчальному процесі юридичних ЗВО.

Кандидат юридичних наук, доцент Зеленко І.П. підкреслила, що обрана тема є надзвичайно актуальною, оскільки прямо пов'язана з модернізацією публічного управління, цифровою трансформацією держави та практичною реалізацією конституційного принципу верховенства права в умовах інформаційних викликів. На її думку, дисертаційне дослідження Крушеніцького В.С. вирізняється продуманою логікою викладу: чітко окреслено мету, пов'язані між собою об'єкт і предмет, послідовно сформульовані завдання та добір методів, що забезпечило отримання переконливих і науково значущих результатів.

Зеленко І.П наголосила, що авторові вдалося обґрунтувати низку нових наукових положень. Зокрема, уточнено сутнісні характеристики та структурні елементи адміністративно-правових механізмів забезпечення національної безпеки в публічно-інформаційній сфері, запропоновано

авторську класифікацію їх принципів, а також сформульовано конкретні пропозиції щодо вдосконалення нормативного регулювання у частині підвищення стійкості інформаційного простору та зміцнення спроможностей органів публічної влади у протидії інформаційним загрозам.

Окремо високо оцінено масштаб і різноплановість використаної джерельної бази, яка охоплює чинні національні закони, підзаконні акти, міжнародні стандарти у сфері безпеки та інформаційного права, а також значний пласт сучасної української наукової літератури.

За словами Зеленко І.П., дослідження характеризується методичною виваженістю, коректністю термінологічного апарату, академічною строгістю та глибиною аналітичної розробки проблематики. Отримані результати мають прикладну цінність для органів публічної влади, що формують та реалізують політику у сфері інформаційної безпеки, а також для громадських інституцій, що здійснюють моніторинг і експертний супровід процесів забезпечення національної безпеки в інформаційному просторі.

У підсумку підтримала висновки рецензентів і наголосила, що дисертаційна робота Крушеніцького Владислава Сергійовича є самостійним, оригінальним і завершеним дослідженням, що має теоретичну новизну, прикладне значення та повністю відповідає вимогам, встановленим до дисертацій на здобуття ступеня доктора філософії зі спеціальності 081 «Право». Робота рекомендована до розгляду у спеціалізованій вченій раді.

Заслухавши й обговоривши доповідь Крушеніцького В.С., а також за результатами попередньої експертизи дисертації на фаховому семінарі кафедри права та правоохоронної діяльності, прийнято такі висновки щодо дисертації «Адміністративно-правові засади забезпечення національної безпеки у публічно-інформаційній сфері»:

ВИСНОВОК
про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації на тему:«Адміністративно-правові засади забезпечення національної безпеки у публічно-інформаційній сфері»

Обґрунтування вибору теми дослідження. Вибір теми дослідження зумовлено нагальною потребою держави модернізувати правові та організаційні механізми забезпечення національної безпеки в умовах розвитку інформаційного суспільства та цифрової трансформації. Нині інформаційний простір постає як один із визначальних компонентів національної безпеки, оскільки через нього відбувається комунікація, управління суспільними процесами, формування громадської думки та вплив на економічну й політичну стабільність. Водночас спостерігається наростання гібридних загроз, кібератак, дезінформаційних кампаній, маніпулятивних практик у соціальних мережах і спроб втручання в роботу об’єктів критичної інфраструктури. За таких умов актуалізується потреба

вибудови цілісної адміністративно-правової системи, здатної забезпечувати превентивний, контрольний і примусовий вплив на інформаційні процеси, формувати дієві механізми міжвідомчої координації та підтримувати належний баланс між інтересами національної безпеки й дотриманням прав і свобод громадян у цифровому середовищі.

Тема дослідження вирізняється значною науковою й практичною вагомістю в контексті євроінтеграційних процесів, оскільки поступ України до європейського політичного, економічного та правового простору потребує гармонізації національного законодавства у сфері інформаційної безпеки з європейськими стандартами, зокрема NIS/NIS2, GDPR та іншими міжнародними нормами. Її актуальність посилюється тим, що сучасні технологічні зміни у сфері публічного управління, активне впровадження штучного інтелекту, платформізація комунікацій, цифровізація соціально-гуманітарних процесів та освітнього середовища вимагають від держави оновлення та підвищення ефективності адміністративно-правових механізмів регулювання й контролю інформаційного простору.

Зв'язок теми дисертації із сучасними дослідженнями. Проблематика забезпечення національної безпеки в публічно-інформаційній сфері нині посідає одне з чільних місць з-поміж першорядних напрямів досліджень у галузі адміністративного права, інформаційного права та публічному управлінні. Її актуальність зумовлено зростанням масштабів і складності інформаційних впливів, ускладненням форм гібридних загроз та потребою у формуванні дієвої системи протидії деструктивним інформаційним процесам. У сучасному науковому дискурсі питання адміністративно-правового регулювання інформаційної безпеки віддзеркалено в працях українських і зарубіжних дослідників, які вивчають проблеми нормативного забезпечення, організації діяльності уповноважених суб'єктів, міжнародної співпраці та імплементації загальновизнаних стандартів безпеки.

У вітчизняній правовій науці питання адміністративно-правового забезпечення національної безпеки в публічно-інформаційній сфері досліджує багато науковців, що засвідчує його багатовимірність та міждисциплінарність. Вагомий внесок у розроблення теоретичних і методологічних засад цієї проблематики зробили В. Авер'янов, В. Бевзенко, А. Берлач, Ю. Битяк, Н. Бортник, П. Діхтієвський, І. Гриценко, О. Карасс, Л. Кисіль, А. Козловський, В. Колпаков, О. Кузьменко, В. Курило, Є. Курінний, Н. Лесько, Р. Мельник, В. Настюк, О. Остапенко, А. Селіванов, О. Харитонова, В. Цвєтков, Я. Шевченко, Ю. Шемчушенко та інші дослідники.

У галузі інформаційного права окремі питання правового забезпечення інформаційної безпеки й еволюції інформаційного суспільства стали предметом ґрунтовних досліджень В. Антонюка, І. Арістової, О. Баранова, І. Діордіці, О. Дзьобаня, О. Довганя, О. Золотар, С. Єсімова, В. Калетніка, Р. Калюжного, М. Коваліва, В. Кондратенко, Б. Кормича, Т. Костецької, О. Кохановської, В. Ліпкана, Ю. Лісовської,

А. Манжули, А. Марущака, Г. Новицького, Т. Перуна, В. Пилипчука, Є. Соболя, О. Сокуренко, О. Солодкої, Т. Ткачука, О. Тихомирова, В. Цимбалюка, М. Швеця, І. Шопіної, О. Яреми та інших учених.

Монографічні дослідження, у яких комплексно представлено адміністративно-правові засади забезпечення національної безпеки в публічно-інформаційній сфері, у сучасній юридичній науці все ще є винятком. Наявні напрацювання здебільшого зосереджено на окремих сегментах проблематики – кібербезпеці, діяльності окремих суб'єктів сектору безпеки, цифровій трансформації публічного управління або захисті інформаційних прав людини.

У дисертаційних дослідженнях останнього десятиліття, зокрема в працях М. Баран «Адміністративно-правове забезпечення інформаційної безпеки в Україні» (2022) та О. Пугачова «Удосконалення державних механізмів забезпечення інформаційної безпеки України» (2025), виокремлено важливі концептуальні підходи до проблеми, проте розглянуто її фрагментарно – переважно в межах кіберзахисту, державного управління чи окремих напрямів інформаційної політики. У цих розвідках повною мірою не охоплено питання, пов'язані з правовим статусом суб'єктів публічної адміністрації, міжвідомчою взаємодією, превентивними та юрисдикційними механізмами реагування, впливом цифрової трансформації, імплементацією міжнародних стандартів (NIS2, GDPR, ISO/IEC 27001) та гарантуванням інформаційних прав людини.

З огляду на це обрана тема передусім відповідає сучасному науковому дискурсу й послідовно його розвиває, пропонуючи цілісний авторський підхід до аналізу адміністративно-правових засад функціонування державної системи інформаційної безпеки. У дослідженні структуровано принципи, елементи, механізми та суб'єктний склад інформаційної безпеки, інтегровано національні та європейські стандарти, сформовано концептуальні передумови для модернізації публічного управління в інформаційних відносинах.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами, грантами. Дисертацію виконано відповідно до пріоритетних тематичних напрямів розвитку науки і техніки, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 30 квітня 2024 р. № 476. Зокрема, особливу увагу зосереджено на напрямах, що охоплюють розвиток інформаційних і комунікаційних технологій, систем штучного інтелекту, кіберфізичних систем, Інтернету речей, робототехніки, методів комп'ютерної обробки сигналів, технологій глибокого навчання та аналізу великих даних, а також інфраструктури суперкомп'ютерних обчислень, хмарних сервісів, інтегрованих баз даних і національних інформаційних ресурсів. У роботі враховано актуальні тенденції цифровізації публічного управління, інтеграції алгоритмічних систем і штучного інтелекту в діяльність органів влади, а також спричинені ними виклики, пов'язані з гібридними інформаційними загрозами в умовах євроінтеграційних процесів. Тематику дослідження узгоджено з пріоритетами цифрової трансформації соціально-гуманітарної сфери та освіти в цифрову епоху. Дослідження виконано в

межах плану науково-дослідної роботи Центральноукраїнського державного університету імені Володимира Винниченка «Концептуально-методологічні засади правового регулювання процесу європейської інтеграції України» (державний реєстраційний номер 200116U006126).

Мета й завдання дослідження. Метою дослідження є комплексний аналіз адміністративно-правового забезпечення національної безпеки в публічно-інформаційній сфері України з урахуванням міжнародних стандартів і кращих практик, виявлення прогалин у законодавстві та правозастосуванні, а також розроблення рекомендацій щодо вдосконалення нормативно-правових, організаційних і технологічних механізмів протидії інформаційним загрозам і підвищення ефективності національної системи інформаційної безпеки.

Для реалізації поставленої мети сформульовано такі основні завдання дослідження:

- розкрити поняття, зміст і сутність національної безпеки в публічно-інформаційній сфері;
- визначити систему й принципи адміністративно-правового регулювання забезпечення інформаційної безпеки;
- проаналізувати нормативно-правові акти у сфері національної безпеки в інформаційній сфері та оцінити їх результативність;
- схарактеризувати діяльність органів публічної влади щодо забезпечення національної безпеки в публічно-інформаційній сфері;
- з’ясувати роль правоохоронних органів у забезпеченні безпеки національного інформаційного простору;
- дослідити механізми адміністративно-правового реагування на інформаційні загрози та їх запобігання;
- узагальнити зарубіжний досвідзабезпечення національної безпеки в публічно-інформаційній сфері та окреслити можливості його імплементації в Україні;
- обґрунтувати напрями вдосконалення адміністративно-правового регулювання національної безпеки в публічно-інформаційній сфері в умовах євроінтеграційних процесів.

Об’єктом дослідження є суспільні відносини та адміністративно-правові механізми, що забезпечують реалізацію державної політики у сфері інформаційної безпеки, формування нормативної бази та координацію діяльності органів публічної влади в публічно-інформаційній сфері.

Предмет дослідження – адміністративно-правові засади забезпечення національної безпеки в публічно-інформаційній сфері.

Методи дослідження. Для досягнення мети та виконання завдань дисертаційної роботи застосовано комплекс взаємопов’язаних загальнонаукових і спеціально-правових методів, що забезпечили всебічне, системне й об’єктивне опрацювання проблематики адміністративно-

правового забезпечення національної безпеки в публічно-інформаційній сфері.

Методи аналізу та синтезу використано для деталізації об'єкта та предмета дослідження, зокрема для розкриття поняття і сутності національної безпеки у публічно-інформаційній сфері (підрозділ 1.1). За допомогою методу узагальнення сформовано теоретико-методологічні засади забезпечення інформаційної безпеки України та систематизовано наукові підходи до розуміння механізмів адміністративно-правового регулювання (підрозділ 1.2).

Діалектичний і логічний методи використано для встановлення причинно-наслідкових зв'язків у розвитку системи інформаційної безпеки, а також для уточнення понятійно-категоріального апарату дисертаційного дослідження.

Абстрактно-логічний метод забезпечив формування висновків і пропозицій у підсумкових положеннях роботи.

Порівняльно-правовий метод застосовано під час аналізу нормативно-правового забезпечення інформаційної безпеки України та в процесі вивчення зарубіжного досвіду (підрозділи 1.3, 3.1, 2.3).

Метод систематизації дозволив упорядкувати нормативно-правові акти, що регулюють національну безпеку в інформаційній сфері, виокремити їхні структурні зв'язки та визначити ключові елементи системи державного управління в цій сфері (підрозділ 1.3).

Системний метод застосовано для визначення концептуальних основ забезпечення національної безпеки в публічно-інформаційній сфері, для аналізу діяльності органів публічної влади (підрозділ 2.1) та правоохоронних органів (підрозділ 2.2).

Метод моделювання впроваджено для розроблення шляхів удосконалення державних механізмів забезпечення інформаційної безпеки України (підрозділ 3.2). Моделювання дало змогу сформувати оптимальні адміністративно-правові рішення та організаційні моделі реагування на інформаційні загрози.

Нормативною базою дослідження є Конституція України та законодавство у сфері національної й інформаційної безпеки, зокрема закони України: «Про національну безпеку України»; «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України»; «Про інформацію»; «Про медіа»; «Про електронні комунікації»; «Про Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації України»; «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах»; підзаконні акти, стратегічні документи, відомчі регламенти органів публічної влади.

Емпіричну основу становлять практичні матеріали діяльності органів публічної влади у сфері інформаційної та національної безпеки, результати комплексних моніторингів стану інформаційного середовища України, аналітичні огляди, експертні матеріали, фахові дискусії та професійні консультації. Важливе значення мають також наукові публікації, довідково-енциклопедичні видання. Окрім того, емпіричною основою є авторські узагальнення, сформовані на підставі аналізу отриманих даних,

актуальної правозастосовної практики та власних спостережень у процесі дослідження.

Наукова новизна отриманих результатів. Дисертація є однією з перших у вітчизняній адміністративно-правовій науці комплексних праць, у якій системно розкрито сучасну концепцію адміністративно-правових засад забезпечення національної безпеки в публічно-інформаційній сфері відповідно до європейських стандартів і викликів цифрової трансформації. Унаслідок дослідження сформульовано й обґрунтовано низку нових наукових положень, висновків і практичних рекомендацій.

Уперше:

– комплексно обґрунтовано й систематизовано принципи адміністративно-правового регулювання інформаційної безпеки України, що дало змогу сформувати їх узагальнену багаторівневу класифікацію за сферою дії, функціональним призначенням, змістовно-ціннісною орієнтацією та джерелом нормативного закріплення;

– запропоновано концепцію ухвалення базового закону «Про інформаційну безпеку», який має забезпечити уніфікацію термінології, усунення нормативних колізій, чіткий розподіл повноважень між суб'єктами забезпечення інформаційної безпеки, стандартизацію адміністративних процедур та імплементацію європейських стандартів кібербезпеки та інформаційної безпеки;

– розроблено авторську трирівневу модель функціонального розмежування суб'єктів інформаційної безпеки в публічно-інформаційній сфері, що поєднує інституційний, функціональний та управлінський підходи, чітко визначає сфери відповідальності, повноваження та канали взаємодії суб'єктів інформаційної безпеки; її реалізація може стати основою для розроблення Концепції єдиної системи управління інформаційною безпекою України із забезпеченням узгодженості дій державних, муніципальних та громадських структур і підвищенням ефективності публічного адміністрування;

– запропоновано системну класифікацію адміністративно-правових механізмів реагування та запобігання інформаційним загрозам, структуровану на три взаємопов'язані групи: превентивні, спрямовані на своєчасне попередження ризиків, мінімізацію вразливостей та підвищення кіберстійкості державних і недержавних суб'єктів; оперативно-реагувальні, що забезпечують швидку локалізацію та усунення наслідків інформаційних інцидентів й оперативне відновлення функціонування критичних систем; юрисдикційні, що гарантують невідворотність юридичної відповідальності, підтримання правопорядку та дотримання законності в інформаційному просторі.

Удосконалено:

– інституційно-правову модель діяльності СБУ та інших суб'єктів сектору безпеки, що передбачає нормативне розмежування повноважень, розвиток ефективної міжвідомчої взаємодії та перехід до проактивного формату реагування на загрози;

– науковий підхід до розуміння механізмів адміністративно-правового реагування на інформаційні загрози, які обґрунтовано як комплекс юридичних, організаційних і процедурних інструментів, спрямованих на превентивний, контрольний та примусовий вплив держави на інформаційні процеси;

– організаційні та процедурні механізми забезпечення інформаційної безпеки, зокрема через упровадження мультирівневого управління із залученням регіональних центрів кіберстійкості, посилення інституційних гарантій інформаційних прав людини та створення аналітико-прогностичної підсистеми для превентивного реагування на загрози; реалізація цих заходів підвищує її ефективність, стійкість і динамічність національної системи інформаційної безпеки та забезпечує її відповідність європейським стандартам демократичного публічного адміністрування.

Набуло подальшого розвитку:

– розуміння національної безпеки в публічно-інформаційній сфері, яке розглянуто як комплексний світоглядно-правовий феномен, що охоплює техніко-інфраструктурні, правові й ціннісно-гуманітарні компоненти та забезпечує формування стійкого, достовірного й захищеного інформаційного середовища держави;

– узагальнення зарубіжного досвіду забезпечення національної безпеки в публічно-інформаційній сфері, що дало змогу виокремити ключові складники ефективної системи інформаційної безпеки. Аналіз практик США, ЄС, Франції, Німеччини, Естонії, Польщі, Ізраїлю та Китаю продемонстрував, що провідні держави поєднують правові, інституційні, технологічні, освітні та міжнародно-координаційні механізми;

– формування інституційної структури управління інформаційною безпекою, у межах якої ключову роль відіграють національні агентства, урядові CERT-структури, координаційні ради, аналітичні центри та центри передового досвіду, що забезпечують стратегічне планування, міжвідомчу координацію, реагування на кіберінциденти та міжнародне співробітництво.

Практичне значення отриманих результатів полягає в можливості використання матеріалів дисертації, її висновків, пропозицій і рекомендацій у низці сфер.

У *науково-дослідній діяльності* результати дисертації можуть стати підґрунтям для подальших теоретичних розвідок стосовно вдосконалення адміністративно-правових механізмів забезпечення інформаційної безпеки, розвитку системи реагування на інформаційні загрози, формуванню концепцій стійкості держави до гібридних впливів; матеріали можна використати в наукових проєктах, що стосуються модернізації державної політики в публічно-інформаційній сфері, цифрового врядування та захисту національних інтересів в умовах інформаційних війн (акт впровадження, довідка Науково-дослідного інституту публічного права).

В *освітньому процесі* положення, висновки та рекомендації дисертації можна використати для розроблення навчальних дисциплін, спецкурсів, програм підвищення кваліфікації з адміністративного й інформаційного права, національної та інформаційної безпеки; під час підготовки лекційних і семінарських занять у системі професійної підготовки юристів, державних службовців, фахівців із кібербезпеки, публічного управління й цифрової політики (довідка про впровадження Центральноукраїнського державного університету імені Володимира Винниченка; довідка Науково-дослідного інституту публічного права).

У *законотворчій діяльності* сформульовані в роботі ідеї, висновки та пропозиції можна враховувати під час розроблення проєктів законів і підзаконних актів, спрямованих на модернізацію державної інформаційної політики, зміцнення системи кіберзахисту, регламентацію діяльності органів публічної влади у сфері протидії інформаційним загрозам, у процесі гармонізації українського законодавства зі стандартами ЄС і НАТО.

У *правозастосовній діяльності* основні висновки та сформульовані практичні рекомендації можуть слугувати інструментом для органів публічної влади, правоохоронних структур, СБУ, органів місцевого самоврядування та інших суб'єктів під час формування внутрішніх політик і процедур забезпечення інформаційної безпеки; розроблення алгоритмів реагування на інформаційні інциденти; удосконалення систем моніторингу, виявлення та нейтралізації деструктивного інформаційного впливу; здійснення превентивних заходів у сфері національної безпеки; розгляду звернень громадян та ухвалення управлінських рішень у сфері захисту інформаційного простору держави.

Апробація результатів дослідження. Основні результати проведеного дослідження, його концептуальні наукові положення та висновки оприлюднено на міжнародних і всеукраїнській науково-практичній конференції, зокрема: «Сектор безпеки України: актуальні питання науки та практики» (м. Харків, 27 березня 2025 р.), «Актуальні проблеми національного законодавства» (м. Кропивницький, 17 квітня 2025 р.), «Актуальні питання адміністративного права та адміністративного судочинства» (м. Харків, 15 травня 2025 р.), «Сталий розвиток економіки, права та державного управління в умовах глобальних викликів» (м. Анже, Франція, 28 травня 2025 р.).

Структура та обсяг дисертації. Робота складається з анотації, вступу, трьох розділів, які містять вісім підрозділів, висновків, списку використаних джерел (178 найменувань на 20 сторінках) і додатків (4 додатки). Загальний обсяг дисертації становить 230 сторінок.

СПИСОК ПУБЛІКАЦІЙ ЗДОБУВАЧА ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ,

в яких опубліковано основні наукові результати дисертації:

1. Крушеніцький В.С. Публічно-інформаційна сфера як складова системи національної безпеки України. *Право і суспільство*. 2023. №3. С. 585-590. https://doi.org/10.32842/2078-3736/2023.3.88
2. Крушеніцький В.С. Органи публічної влади як суб'єкти формування та реалізації політики національної безпеки в інформаційному просторі. *Наукові записки. Серія: Право*. 2024. №17. С. 252-256. https://doi.org/10.36550/2522-9230-2024-17-252-256
3. Крушеніцький В.С. Адміністративно-правові механізми реагування на інформаційні загрози: теоретико-правовий аспект. *Право та державне управління.* 2024. №4. С.468-472. https://doi.org/10.32782/pdu.2024.4.64
4. Крушеніцький В.С. Зарубіжний досвід забезпечення національної безпеки у публічно-інформаційній сфері. *Науковий вісник Сіверщини. Серія: Право*. 2025. №3(26). С. 19-28. https://doi.org/10.32755/sjlaw.2025.03.019
5. Крушеніцький В.С. Роль Ради національної безпеки і оборони України у формуванні державної політики інформаційної безпеки. *Наукові записки. Серія: Право*. 2025. №18. С.164-167. https://doi.org/10.36550/2522-9230-2025-18-164-167

які засвідчують апробацію матеріалів дисертації:

6. Крушеніцький В.С. Роль правоохоронних органів у забезпеченні національної безпеки в інформаційному просторі. *Сектор безпеки України: актуальні питання науки та практики*: збірник наукових статей, тез доповідей та повідомлень за матеріалами XIII Міжнародної науково-практичної конференції (27 березня 2025 року, Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого, м. Харків). У 2-х частинах. Частина 1. Серія «Сектор безпеки України». Вип. 54. Харків: Друкарня Мадрид, 2025. С. 54-58.
7. Крушеніцький В.С. Принципи адміністративно-правового регулювання інформаційної безпеки в Україні: сучасний стан і перспективи розвитку. *Актуальні проблеми національного законодавства*: збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції, м. Кропивницький. 17 квітня 2025 року. Частина 1. Кропивницький, 2025. С. 104-106.
8. Крушеніцький В.С. Сутність та особливості національної безпеки у сфері публічної інформації. *Актуальні питання адміністративного права та адміністративного судочинства*: збірник наукових статей, тез доповідей та повідомлень за матеріалами II Міжнародної науково-практичної конференції (15 травня 2025 року, Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого, м. Харків). Серія «Сектор безпеки України». Вип. 55. Харків: Друкарня Мадрид, 2025. С.64-69.

9. Крушеніцький В.С. Адміністративно-правові засоби забезпечення національної безпеки у публічно-інформаційній сфері. *Сталий розвиток економіки, права та державного управління в умовах глобальних викликів.* Міжнародна науково-практична конференція. 28 травня 2025 року. м. Анже, Франція. Видавництво Scholarly Publisher ICSSH. 2025. С. 66-68.

Характеристика особистості здобувача. Крушеніцький Владислав Сергійович народився 3 лютого 1999 року у селі Новоградівка Бобринецького району Кіровоградської області.

У 2016 році закінчив Новоградівську загальноосвітню школу I–III ступенів Бобринецької районної ради Кіровоградської області.

У 2020 році закінчив Центральноукраїнський державний педагогічний університет імені Володимира Винниченка (нині — Центральноукраїнський державний університет імені Володимира Винниченка) за спеціальністю «Право» та здобув кваліфікацію бакалавра права. Диплом бакалавра — з відзнакою.

У 2022 році закінчив Центральноукраїнський державний педагогічний університет імені Володимира Винниченка (нині — Центральноукраїнський державний університет імені Володимира Винниченка) за спеціальністю «Правоохоронна діяльність» та здобув кваліфікацію магістра правоохоронної діяльності. Диплом магістра — з відзнакою. Академічні права за вказаним дипломом: право на здобуття третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти.

Професійні права: здійснення професійної діяльності відповідно до отриманої кваліфікації.

З серпня 2021 року по жовтень 2025 року — лаборант кафедри права та правоохоронної діяльності Центральноукраїнського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка (нині — Центральноукраїнський державний університет імені Володимира Винниченка).

З жовтня 2025 року — провідний фахівець навчально-наукового відділу Центральноукраїнського державного університету імені Володимира Винниченка.

Мови: українська, англійська. Автор 20 наукових публікацій з питань права.

Оцінка мови та стилю дисертації. Дисертація написана з правильним вживанням юридичної та спеціальної термінології. Стиль викладення в дисертації матеріалів досліджень, наукових положень, висновків і рекомендацій забезпечують доступність їхнього сприйняття.

У результаті попередньої експертизи дисертації Крушеніцького В.С. та повноти публікації основних результатів дослідження.

УХВАЛЕНО:

1. Затвердити висновок про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації Крушеніцького Владислава

Сергійовича на тему: «Адміністративно-правові засади забезпечення національної безпеки у публічно-інформаційній сфері».

2. Визнати, що за актуальністю, ступенем наукової новизни, обґрунтованістю, науковою та практичною цінністю здобутих результатів дисертація Крупеніцького В.С. відповідає спеціальності 081 Право та вимогам Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у вищих навчальних закладах (наукових установах), затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23.03.2016 № 261, Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії,затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12.01.2022 № 44.

3. Рекомендувати дисертацію Крупеніцького Владислава Сергійовича на тему: «Адміністративно-правові засади забезпечення національної безпеки у публічно-інформаційній сфері» до захисту на здобуття ступеня доктора філософії у разовій спеціалізованій вченій раді за спеціальністю 081 Право.

Рецензент:
професор кафедри загальноправових дисциплін
та державного управління
Центральноукраїнського державного
університету ім. В. Винниченка
доктор юридичних наук, професор **Віталій КОНДРАТЕНКО**

Рецензент:
доцент кафедри галузевого права
та правоохоронної діяльності
Центральноукраїнського державного
університету ім. В. Винниченка
кандидат юридичних наук, доцент **Олена СОКУРЕНКО**

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ВОЛОДИМИРА ВИННИЧЕНКА
"Засвідчую підпис"
Начальник відділу кадрів
Дмитро ПЕРЕВЕРЗЄВ

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ВОЛОДИМИРА ВИННИЧЕНКА
ВІДДІЛ КАДРІВ
Код в СДРПОУ 02125415
УКРАЇНА